Homérova Batrachomyomachie čili Žab a Myší vojna

Údaje o textu	
Titulek:	Homérova Batrachomyomachie čili Žab a Myší vojna
Autor:	Homér
Zdroj:	Homér. *Homérova Batrachomyomachie čili Žab a Myší vojna*. Tábor: 1877. Dostupné online.
Vydáno:	V Táboře 1877
Licence:	PD old 70
Překlad:	Hynek Mejsnar
Index stran	
Dílo ve Wikipedii: Žabomyší válka	

Homérova

BATRACHOMYOMACHIE

čili

Žab a Myší vojna.

Šestiměrem epickým na česko převedl

prof. **Hynek Mejsnar**.

(Zvláštní otisk z letošního programu c. k. vyš. real. gymnasia.)

V TÁBOŘE 1877.

Tiskem Jana K. Franka. — Nákladem překladatelovým.

Jménem slovutného arcipěvce Homéra honosí se kromě volebásní Iliady a Odysseje i ta Batrachomyomachie a Hymny. Uloživ si za povinnosť, již úcta k veleduchu řeckému posvětila, převésti do literatury naší díla Homérova, podávám tu zas Batrachomyomachii čili „Žab a Myší vojnu“ na veřejnosť; při tom ohlašuji, ze pracuji též o Iliadě, a že každého roku, pokud hlava čilá a ruka svěží, vydati hodlám po sešitu jednom, obsáhlejším, o pěti šesti zpěvích, aspoň už s měsícem říjnem první sešit takový vyjde. K Batrachomyomachii podotykám, že tu zvláště mnoho bylo mi překonat obtíží, mnoho rozmanitých slov významu případného bezděčně vytvořiti, by hravý žert smyslu řeckého neměl nevlastního tlumočníka českého, vůbec aby jazyka našeho zas osvědčila se vzácná způsobilosť; ze základu látek domácích v duchu řeči rozmáhati bohatství slovnické silou obdoby a podporou příbuzenské pospolitosti. Nelzeť na volné dráze pokroku, na šírých cestách směrů různých, potřeb vždy větších, vystačiti dočasnou zásobou slov. Coť jen už s dob vzkříšení národní mysli a práce je na všech stranách slovesné obrody; a stále vždy otvírají se nám nové světy! Dlužno doháněti což obmeškáno! Co do způsobu pak překládání děl klassických, starých i moderních, jsem z toho přesvědčení, že slušno a povinno jest spisovatele cizího přeložiti v ě r n ě, t. j. opravdovský podati obraz jeho myšlení, cítění, snažení: proniknouti podstatu, výši a hloubku jeho ducha, povznésti se k jeho cílům a vidinám, a práci jeho ztlumočiti jazykem bohatým, plynným, správným. Pak s důkladností věci, s ozdobností a přesností jazyka nemůže býti ublíženo i vlastním požadkům poětičnosti, kteráž někdy u nás za cenu hrdotupé samostatnosti, panskou zvůlí si harcujíc, prodává lacinou pohodlnosť a vzletným horováním zamlouvá svou povrchnosť a mělkosť. —

Na Táboře v květnu měsíci l. p. 1877.

H. Mejsnar.

Jakkoli na dobro zjistiti nelze, co a jak byl Homér, o jehož rodiště se přelo sedm slavných řeckých měst, byl-li totiž jednotlivec, aneb spíš a vlastně značí společné umělcův-samoukův jméno; však nejistota tato do osobnosti neunižuje nikterak znamenité skutečné ceny velebásní Iliady a Odysseje, jež po velkolepé své komposici, plastičnosti a jednotnosti děje, věrné úplné karakteristice hrdin jsou a zůstanou po věky díly obdivu hodnými. Že pak i Batrachomyomachia jménem Homérovým se honosí, svědčí ceně její, ač dle látky a povahy náleží pozdějšímu kulturnímu rozvoji literárnímu, a básník její jest důstojný epigon umělecké školy Homérovské. „Žab a Myší vojna“ jesť komické zvířecí epos, parodie Iliady, v níž básník, z kruhu řeckotrojských pověstí čerpaje, vypráví o velkolepých bojích bohatýrů řeckých a trojských z roku války řeckotrojské nejzajímavějšího, líče věrně názory city, ctnosti vady, víru, nebe a svět hrdinského věku. A jakož mohutné tyto obrazy vznešené bohatýrské epopeje vždy a všudy každého podivem projímají, z míry vyrušují: tož z přirozené potřeby zrodila se jesť později komická pabáseň, parodie se svou protivou, a líc Iliady zračí se svým rubem v Batrachomyomachii: osoby a poměry z Iliady o téže básnické formě zvrhají se v postavy a poměry jiné nižší, a co tam je boj mezi Řeky a Trojany, je tu boj — mezi žabami a myšmi s karakteristickými jich zvláštnostmi, s případnými řečmi — tuhý boj, jenž přes všecky oběti obapolné rozřešuje se svým způsobem v klid a mír: hle, blahodějný humor a smích uvádí člověka z bývalého vytržení v žádoucí míru a rovnováhu! Batrachomyomachie po svém právu žije neškodně pověky vedle Iliady. —

Nejprv já sbor Uniek z Helikona, počínaje píseň, sestoupit v
ducha mého přizývám pro zpěvu sílu, již na svých kolenou
jsem v blánky nedávno vebásnil, zápas náramný, čin Arévův
[5] hlučnobojovný, žádaje snažně lidem všehomíra ji zapěti v
úši, jak Myši na pluky Žab bohatýrsky-bojovně vytáhly,
zeměrodých podobíce Gigantův skutky rekovské, jak po
lidech pověsť šla: takýť byl vojny počátek. Myš kdysi
[10] prahnoucí, utekouc nápasti Kocoura, blízko do louže močidla
hebounkou přitkne bradičku, sladkolibou se vodou kochajíc.
Zahledne ji tehdy vřeskotavý Bařinář a takým slovem ozve
se vůči: „Cos, brachu, zač? zkad páchl ty na břeh? kdo
zploditel tvůj? pověz pravdu čirou, bych lhářem neznamenal
[15] tě. Neb rovným-li druhem tebe poznám, v dům provodím tě,
dárkův hostinných ti propůjčím hojně hezounkých. Jsemť já
Roztahubák Žabovic, po močálech a loužích ctěn veleben,
Skokanův věkožizný arcipanovník. Tož mě Blatoslav otec
[20] zplodil ondy, k Rusalce-Lužance láskou roztoužín
Eridanském na břehu přilnuv. Ajta také ty silák, krasavec jsi,
nadevše vyniklý, král-pán žezlodržák a na vojnách
chrabrobojovník, jak tu vidím — nuže rychle rodokmeni
vypravuj o svém.“ Pak jemu Kurkožerout opovídal a hlásati
[25] jal se: „Proč, brachu, mém pátráš po rodokmeni, tom
praznámém veškeru lidstvu, bohům a letadlům-
povětrníkům? Kurkožerout mě tudíž volají: jsem já ti synáček
velkoduchého tatínka Hryzochleba, má je matinka
[30] Laskomolizka, rozenka lepá Kýtohryza krále. Na svět v
boudě přišel jsem a krměmi byl vychován jsem: kaštany,
fíkem, oříšky, lahůdkami rozmanitými. Jakže se pobratříme,
do přírody nic nepodobní? Medle život na vodách ty
prožíváš, a mně zatím zas, cožkoli jest u lidí, hrýzt návykem:
[35] an mně neujde chleb třikrátpěchaný z pěknokrouhlého
košíku, placka nijakž širokou pomazánkou vůně lahodné,
řízek z šunky neujde, ni játra bělounkožilistá, sýr ani
čerstvonový, od mléka libého hnětinka, ni vkusný medovec,
po jakémž i blaženci zatouží — nic cotě lidstvu kuchař na
[40] snědky ku hostině chystá, rozmanitým kořením na pochuť
vykrašluje jídla. Nikdy také neutek ze zhoubné já vřavy války,
však vnoče hurtem u ryk k předbojcům jsem se přimísil.
Člověka nic nelekám se, třebas tělo měl velikánské: než
[45] doplíže se lůžka překousnu mu prstu konečník, též v zapatí
ho zachytnu, aniž muže trýzeň osedne, sladký sen neuletne,
co já jej hrýzaje kousám. Avšak dvou všeho jen se bojím
světa křížem krážem, jsou to: Luňák a Kocour, co mi velké
zármuty páší, pak Pasť strastiplná, kde šalebná nástraha
[50] číhá. Přec nejvíc se Kocoura-lekám, jenž nejzuřivější — ten
štárá, uklouznu-li ve sluj, i do sluje za mnou. Ředkvice
nehlodu já, ní zelí, kulaté ani tykve, též žlutavou se řepou
nekrmím, apichem ni miříkem, toť jsou jídla pro vás, od
[55] Loužova pány Blatáky.“ Tož k nemu Roztahubák se pousmáv
odvece vůči: „Přes moc se chvastáš, kmochu, do stravy; též
my převalně máme věcí v bařinách a na souši, že divno na
pohled. Neb Kronovec Skokanům dařil úděl obojmoživelný:
poskakovať pozemím a tělem se skrýti ve vodstvu,
naznačená dvojitým mezi živlem obývať obydlí. Jestli také
chceš i ten svět poznati, toť zcela lehko: vstup mi na záda,
chop a mne se drž, bys bídně neumřel, bys myslí veselou
vestoupil do stanu mého.“ Tak tedy prál a ponastrkoval hřbet:
[60] rychle vyhupne, prackami šíje chopíc se hebounké, o skoku
lehkém. Sic nejdříve plesá, sousední přístavy patříc, plavbou
Roztahubáka blažíci se. No kdy teprv již vltbou temnorudou
se šplíchala, hořce plačíci marnou lítostí si vyčítala: to kštici
[70] porve, pod břich hnátky se zatne držebněji. Což v hrudi
srdce z nezvyku plavby buší a do souši se vrátiti touží!
Teskně tu přivzdychujíc lká ze strachu hrůzodivého: nejprv
[75] ocas rozprostře do vln, jak veslo vlekouc jej, ' vroucně
bohům modlíc se, by na břeh mohla se dostať, vltbou
temnosinou mokvá a křičí co je hrdla, pak jala řeč se takou
sama od sebe z úst propovídat: „Takto-li jářku nenes na
svém hřbetě břímě milostné býk, Evrópu lepou kdy plavil do
[80] Kréty přes útoň, jak mě, na tůni plovouc, veze na znaku ve
svoje bydlo Žába milá, roztáhši bledé tělo vláze po jasné?…“
Ajta Vodoš pojevil se najednou — hrůza podívať všem
naroveň — měl zpříma hltán nad tůni vytýčen. Zhledna ho
[85] Roztahubák potopil se, pranic nepováživ, an takového
nechal druha zkáze pojímať u náruč. V louže hlubeň se
shroužil a černé sudbě vyváznul. Jak jen upuštěna Myš,
hned náznak upadla do tůně, spínala křečně rukou a hynouc
pokvíčela děsně, častokrát se do vln pohroužela, často pak
[90] opět vyvřela se vzmrsknouc; smrti přec bylo nelze
vyváznouť. To kštice vlhnoucí byla tíž v ní nejpaditější, až
posléze hynouc taková slova hlasně vyhekla: „Ten skutek
úkladný neututláš. Roztahubáku, se svých zad vytonulce
[95] shodiv jak se skal uhajných, statnějším mne na souši nebyl
bys, netvore, býval všíputkou: a to křížkem a do běhu, nýbrž
omýliv v tůň mne hodils; však okem bůh shlíží
mestnopokárným! Vojskům bratskomyším ty zas odpyčeš a
praneujdeš.“ Takto praví ve vlnách dovzdýchala. Ji zhledl
[100] tehdy Miskolizoun, poklidně sedící na břehu kyprém. Hrozně
zaúpěl a běžky Myším hned opověděl úraz. Jak ten osud
vyslechli, divý vztek všecky popadnul. Tož svým věstitelům
rozkázali tehdy, za jitra sněm sboren ohlašovať do paláce
[105] Hryzochleba krále, nešťastného tatíka nebožcova, jenž na
močále naznak byl natažen zsinalým trupem, útoně pokraj
nedlel již nebožák, však středkem vln poplýval. Jak se tu
sebrali s jitrem o závod, před všemi povstal rozhořčen pro
synáčka Hryzochleb a řečniti jal se: „Bratři milí! byť i já jediný
[110] mnoho pohrom utrpěl od Skokanův, přec všem zhotovína je
sudba přehořká. Jsem to nyní nebožák, jenž pozbyl tří
urozencův: sic prvního totiž zardousila zachvátivši Kočka,
vrah úhlavní, lapnuvši jej otvoru zevně, zas tu druhého lidé
[115] ukrutní vehnali na smrť novějším uměním, dřevěné
vynalezše vnadidlo, ježto zovou Pastí, tu Myší hubitelku
proradnou. Ten co třetí byl můj přemiláček a matky počestné,
Roztahubák utopil jej do prohlubně zatáhnuv. Ajta herež! se
[120] zbrojmež a hrr na ně branně vytáhněm, vykrášlíce si háv
oružím oupravnořemeslným.“ Takto praviv předolal vše řečí,
že se do zbroje vrhli. A věru Myšky brnil pak Arés, ten války
starosta. Škorně tudíž nejdřív připodobnili, vejpoli na dvé
[125] slupky zlomivše bobů zelených obkládali lýtka, jež po celou
sami noc přičinivše se zohlodali jsou. Rákosinou prodětých
ze kožek měli pláty krunýřné, jichžto ze kůže kotí stažené
obratně nadáli; štítem byl středopup svítilnice, tehdy ratištěm
[130] jehlice dlouhánská, plod Arévův čírozelezný, přílbou na
skráních byla pak šešulinka cizerny. Ve zbroji takto Myší stál
voj. Jak to znamenal pak rod Žabovic, z vody ven vybředli,
na místo na jedno se shromadivše kruté radu valnou sebrali
[135] války. Jakž oni rozvažujou, zkad zpoura ta, ký-li to poplach,
věstník zblízka přibyl, v ruce třímaje berlu velebnou,
Karhanolízoň, syn Sýrodlaba velkoduchého, nález války
krutý opovídaje, a mluvil oustně: „Hej Skokané! mě po vás
Myši poslali vyhrožujíce, bych hlásal vám: ozbrojovať se do
[140] války do půtky. Kurkožerouta totiž na vlnách zřeli, jejžto zabil
jesť Roztahubák král-pán Žabovic. Harcujte do bitky kdožkoli
vás Skokanů v bohatýry zrodiv se vyrostl.“ Takto praviv
[145] prohlásil: opověď v úši pronikši všem Žabovic Skokanům
hrdopyškům smysly pomátla. K nim tady reptajecím vece
povstav Roztahubák král: „Bratři milí! Myši já nezabil jsem,
anižto hynoucí spatřil jsem; ta hrajíc si zajisté v louži se
[150] zalkla žabčí nápodobící plování. Ti mne padouši křivě nyní
pranevinna viní. Nuž jářku vynajděm spůsob, jakže bychom
zahubit Myši mohli potouchlé. Tož tedy já vypovím, jak zdá
se mi býti co nejlíp: vykrášlíce brní tělo rozpostavme se
[155] vesměs při břehu nejzazším, kde je místo propastito příkré.
A kdy na nás pluky jich vyhrnouce se branně potáhnou,
uchvátíce za helm, kdokoliv proti přistane blízko, přímo do
louže hlubin s oružím soky pádem uvrzme. Takto tudíž ve
vlnách utopíce ty nevědy-plavce, zdvihnem mysli blahé tady
[160] nad vrahy vítězi pomník.“ Takto praviv předolal je řečí, že se
do zbroje vrhli: listím slézovným obklíčili lýtka si vůkol, a z
cviklí zelených krásných měli pláty krunýřné, listy kapust a
zelí na štíty pořídili řádně, ostrá síť dlouhá posloužila dřevce
[165] za táhlé, hebkokožích skořepinky slimáků na hlavy vetkli.
Shlukše se těsnořadím stanuli jsou na břehu příkrém,
potřasujíce kopištěm, a každý plál udatenstvím. Božstvo
zatím zavolav hvězdisté Zevs na nebesko vojny převalný
[170] rozruch ukázav a bojce silácké, četné obrovské, dlouhánské
dřevce nesoucí, jak když Centaurův voj stoupá nebli
Gigantův. Usmívav tázal se, bohův kdoby přispěti ráčil či
Skokanům či Myším, pak Athénce povídati jal se: „Dcerko
[175] milá, tedy jistě Myším na pomůcku potáhneš? vždyť přece
poskakují napořád v tvém chrámě si všickni sádla tukem se
blažíce, lahůdkami různorodými.“ Tak tedy děl Kronovec, pak
Athénka-rozenka mu řekla: „Otče milý! toť nikdy Myším bych
utiskovaným já nešla pomáhat, žeť jsou páchali drahně mi
[180] zlého, věnce kazíce jakož pro olej světlošky kahánce. Tohle
totiž mysl mou hněte příliš, co mně vyvedli: mou rozhrýzali
řízu, kterou jsem setkala pracně, z vláken jemnoučkých
upředla pak osnovu tenkou, děr vehlodli do ní. Nastoupil na
mne tu krejčíř hrdlí a mne moří — proto jsem ti dopálena
[185] velmi — shání ourok a dluh: to pravá pro nebeštany hrůza!
Na dluh setkala jáť a nemám čím oplatiť opět. Avšak i takto
Žabám-Skokanům připomáhati nechci. Jsouť oni též vrtkavci
do rozvahy: tož mně nedávno, jak na Olymp se ze války
[190] vracím, jsouc umdlena příliš, spánku přežádoucí nedopustili
lermo tropíce ni trochu podřimnouť: já nespíc válela jsem se
v hlavě trpíci bolesť, až ráno kohout zazpíval Ajta neračme
tudíž bohové přispívati těmto, ať by tu někdo nebyl poraněn z
[195] nás oštěpem ostrým. Jichť boj — půtka krutá, třebas i stanul
oproti bůh sám. S klenby nebes patříce na boj se tu veškeři
bavme.“ Tak děla, jí tu druzí bohové zase dávali vůli všichni,
zatím hromadou spolu sešli se místo na jedno. — Dvé
[200] hlasačův pak přišlo nesoucích úkazy války: tehdy totiž
hlučné veltrouby držíce komáři troubili hrozně povyk válečný,
a s nebe tehdy zahřměl Zevs Kronovec na příznak sečby
horutné. — Nejdřív Kvákohukal Lízotvora oštěpem utkal, an
[205] stál průčelným pořadím, středem u břich a játra; ten povalil
se nicí a prachem kosu poskvrnil útlou, padnuv bouchl
sebou, a na něm zbraň chrastnula třaskem. Ďouroplzák tu
za ním udeří reka Loužeckého, pádné vbodne kopí do prsou.
Padlého junáka smrť v černou sype noc, duše táhlým hrdlem
[210] uletne. Cviklovským hned v srdce trefen padl Karhanolízoň,
Odřichleb bohatýr Kuňkoslava do břicha pichnul; i svalil on
se nicí, duše z údův navždy vyletla. Žumporad, an spatřil
Kuňkoslava pádem umírať, Ďouroplzáka ranil nadešed
[215] kamenem jako mlýnským v prostřed týla, maní jemu mrákota
víčka zalehla. Tu Blizovous si kopím lehkým naň trefně
zamířil a vbodl, nic nechybil, do jater. Jak tehdy zočil to rek
[220] Zeližer, v hlubokou pad utíkaje při břehu tůni, avšak i tak na
hloubce neustanul, a v něho mrštil: i sklesl, neprobrav se,
krví se zabarvila louže šarlatovou a podél břehu sám se
natáhl do šíra, střívkem a žírotukou slabinou se vzpínaje
[225] vrchmo, na břehu pokrajném na samém Sýrohryza proklál.
Kýtoštibru zočiv Matulák-rek se strachy třásl, hupkojechem
peloval do močálu, pavézu zamrštiv. Rosnického zabil
přeslavný rek Poličanský. Žblunkomilič pak ubil Kýtochvala
krále slovutna, praštiv jej strkoláčem u lebku, že zřídloma
[230] nozder krápal ven mu mozík a krví se pokálela půda.
Mískolizoun bohatýra probodnul Bahnovalouna, vrhnuv naň
se kopím, jemu mrákota víčka zalehla. Česnekopas
vzhlednuv za holeň vlekl Mastihubíka, zardousil ve močále
[235] rukou ho na týle zachytnuv. Však Droboberka druhův v boji
padlých bránil udatně, Blatnického ranil do jater středu, do
břicha hloubi; tož povalil se předeň, duše k otcům v Hádes
odešla. Spatřiv to Blatocour naň mejknul bahna přehršlí, jímž
[240] čelo řízně přemázl a takměř zaslepoval zrak. Hned se dopálil
onen, pravicí pak pojma mohutnou příležitý v poli kámen
obrský, břímě pozemské, pod nohy jím Blatocoura razil: tož
u lýtka pravého hnát přelomil se celý a vazem spadl do
prachu bezduch Vřeskoslav však hájil a zas naň mocně
[245] dorážel a v prostřed ho žaludku zabod. Tu mu veškeren
uvnitř břitkobodec zanořil se, na zem střeva všecka vyhrkla,
jaktě rukou jadrnou z těla ven na se dřevce dobýval. Jak
spatřil Chleborad to na pokraji outoně říčné, kulhaje vratno
[250] klidil se ze řad, neb příliš unýval, v rejholec uklouznul, by
kruté ze zkázy vyvázl. Pak Žitomor v krajní nohu bodnul
Roztahubáka, rychle tudíž v ouzkostech utíkaje hupnul u
louži nejposledníkrát z vody vyvřel, příliš unýval. Jak Lukovid
ho zočil padlého, poloumrtvého, rozkacen opět hnal se za
[255] ním dovražditi dychtě; skrz předbojce trčil, vyhodil ruče sítinu
břitkou, neprotasil však štítu, zavázl tam oštěpu končík. Tu v
jeho přilbu vrazil nádhernou čtvermochocholnou jasný
Štívikovít, hrozný sok Aréva samého, jenž z Žabovic-
[260] Skokanův výtečničil o shluku bitky. Prudko na něj vnočil; on
jak zahledl, vůči neostál úporných hrdinův a do louže se do
hlubin ukryl. Bylť mezi Myšmi jakýs Božidar, přes všechny
slovutník, syn milený Tatovic, Chlébospasa proslaveného,
[265] jenž se Myších u vojích jediný v boji vyznačovával. I stanul
on se při louži holedbaje, sám beze družstva, vyhrožoval
Skokanův že bojovných potluče plémě. Tu snad i byl by to
též dovršil, měltʼ sílu přeráznou, neznamenať toho mžitkem
otec člověčenstva i božstva. Tehdy tudíž Kronovec Skokanův
[270] slitoval se hynoucích, vážně hlavou pokynuv takovou řeč
hlásati ráčil: „Aj nastojte, vidím věru velké výkony vůči! Toť
mě nemálo rasí Božidar tam u louže močálné, plémě žabí
vyhubiť se chvastaje; tož my co nejskůř „ Palladu vyšlem
[275] onam bořivojku, či též snad Aréva, jenžto mu sečbu divou
zadrží, ač jest přemohoucen.“ Takto pravil Kronovec, však
Arés slovem odvece opět: „Tož nic Athénčina moc, nic
Arévova síla, Kronovče, příště není s to Žabám odvrátiti
záhubu hroznou. Aj nuže pojďme valem všici přispět, neb ten
[230] orel tvůj pohni sebou velikán, Třas-Hroznoděj, Obropahubce,
jímž jsi Titány srazil, ty divotvory hroznosiláky, jímž kdysi též
Kapanevs poražen, bohatýr hrozitánský, Enkelados velikáš a
Gigantův plémě divousné — pohni sebou! neb tak se podá
[285] ten i nejzpurnější.“ Takto pravil; Kronovec dymočadným
třaskl perounem: nejprv sic zahřměl, velikým zatřásl
Olympem, tehdy teprv pak hrom, přestrašný Zéva poselčí,
[290] rozmáchnuv se vymrskl, mihem z ruky krále vyletnul: .
všecko tudíž poděsil hromu pád bije ve shluky dráčův. Avšak
i takto Myší nepřestane harc, ale jenjen ještě se víc žene
Žab rozsápat plémě vojivných, lečby s Olympu se Žab
neslítilo Zévu-Kronovci, jenž té chvíle Žabám hned poslal
[295] vojsko pomocné. Záhy kovohřbetníci, křivoklepetáři přitáhli,
šourochodé, šilháni, klepancozobí, skořepatci. kostihnáti,
chrbáči, kolem plec lesklobělavci, šmaťhači, roztarucí, zod
záhrudníku vokáči, dvakrátčtvermonozí, dvojhlavci, neručky
[300] — zovou se na jmě Raků — již chvosty Myším zodtínali
ústy, údy nohou i rukou, tu se dřevce přehýbala nazpět. Těch
se také Všemyší šik ulek, již déle neostál, nýbrž v pal se
[304] udal. — V Okeán již veplulo slunce, a s tím den za jeden je
dowálena výprava vojny.